

Un Prospero orb, dar locvace

Franco Scaldati este atât de cunoscut ca actor de cinema, încât lumea îl ignoră liniștită ca dramaturg. N-am reușit să găsesc nicio informație pe *Google* despre piesa lui, **Ochii**, prezentată în cadrul Festivalului UTE, de teatrul „Garibaldi” din Palermo. Situl web al teatrului este, și el, în mare suferință: afară de fotografii cu interiorul său somptuos, nu găsești prea multe informații, iar explorarea lui este incomodă. Or, de informații aveam mare nevoie, având în vedere că piesa în cauză este absconsă, cu text dens și alambicat, complet lipsită de acțiune, conflict și *suspense*.

Un cuplu sărac trăiește de pe urma unchiului avut și excentric. Soțul zace într-un butoi, mereu amețit de băutura. Soția șchioapă prestează servicii sexuale unchiului, care se presupune că ar fi orb, deși stă tot timpul cu nasul în cărți. Nu doar interesul material e la mijloc, trucurile sexuale ale bătrânului contând și ele, într-o oarecare măsură. În paralel, o tânără își povestește frustrările și își evocă bunica. Este ca și imposibil să pui lucrurile de la cap la coadă. Textul este de o prețiozitate poetică neobișnuită, de aceea dificil de receptat când este să-l citești în traducere, proiectat pe panouri. Piesa este plecticoasă și rafinată deopotrivă. N-ar trebui, însă, ca aceste două calități să fie mereu asociate. Până la urmă, un fir conducător se distinge. Casa în care ei locuiesc este, în același timp, locuință sordidă de periferie, dar și palat izolat, aflat pe un teren pavat cu lespezi de marmură. Suntem pe o insulă magică în care unchiul cu cartea-n mână este un fel de „Prospero”, soția șchioapă ar fi Miranda, iar soțul abrutizat, Caliban. Celălalt personaj feminin, situat total în paralel cu acțiunea principală, probabil reprezintă intrușii din insulă. În final, „Prospero” ne dezvăluie că nimic din ce-am văzut nu e adevărat, că personajele pe care le-am văzut nu sunt decât eroii cărții pe care o citește el.

Franco Scaldati joacă rolul unchiului și semnează regia, alături de Mateo Bavera, cei doi lucrând des împreună și înțelegându-se, se pare, bine. Mela Dell'Erba a imaginat decorul ca un cerc de becuri aprinse delimitând spațiul de joc, în mijlocul căruia se află o budă. Simona Malato șchioapătează încet între budă și scaunul pe care unchiul, când nu iubește, citește. Regizorii au preferat să dea spectacolului o lentoare solemnă. Actorii se deplasează cu încetinitorul și își spun textul stufos cu un ton incantatoriu. Egle Mazzamuto își relatează propria istorie, fără să dea atenție celorlalți, iar Giuseppe Provinzano stă cuminte, în butoiul lui.

Greu de suportat un spectacol care nu combate, în care nimeni nu se bate, doar se povestește și lumii vestește că viața e sordidă, dar poetică, jalnică, dar falnică, perversă, dar livrescă. Poezia este concentrată, potențată prin rostire, dar incapabilă să trezească altceva decât o reverie nebuloasă. Reacția publicului la spectacolul la care am asistat a fost agresivă. Puteau părăsi în liniște sala, au preferat să se joace cu celularele, să se fâțâie, să trântescă uși, să se înghiontească, să hohotească. Un fin critic muzical mi-a mărturisit că a fost cel mai prost spectacol pe care l-a văzut în viața lui. Puțină rețineră ar fi de rigoare. În fond, un novice care ascultă pentru prima dată Stockhausen ar putea avea o reacție similară. Concertul deconcertant poate fi cel mai amuzant. Teatrul poetic nu și-a spus încă ultimul cuvânt.